

[Finansministeren.]

beregnet for. Det er derfor urigtigt at kalde dette for Manipulationer.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Starcke, at jeg var glad ved, at det ærede Medlem gik uden om min direkte Udtalelse om det, som jeg kaldte forblommet; det var Ordene om, at Erhvervsinteresser skulde have gjort deres Indflydelse gældende, at der skulde være foregaaet noget i Korridorerne og paa Trapperne. Jeg er glad ved, at det ærede Medlem ikke vendte tilbage til dette direkte Spørgsmaal. Jeg tillader mig at betragte det som en Erkendelse af, at det ærede Medlem ikke tør beskyldte Regeringen eller mig for, at saadanne Indflydelser skulde have paavirket dette Lovforslag. Det er jeg tilfreds med at vide. At man saa finder paa at kalde en bestemt Slags økonomisk Politik for Korruption, er naturligvis en Fornøjelse, som jeg ikke skal forholde det ærede Medlem.

Det er muligt, at Naivitet kan forveksles med Tro paa Frihed, det er jo altid bekvemt at give sine Egenskaber smukke Navne, men man kan godt have Tro paa Frihed uden derfor at tro, at det er fornuftig Politik at slaa Væggene ud i et Hus; man maa vel, efterhaanden som Bygningen er tilstrækkelig stærkt funderet, lukke Vinduerne op et ad Gangen. Men det har utvivlsomt paavirket det ærede Medlems Parti, at det endnu aldrig har haft noget politisk Ansvar.

Jeg er meget tilfreds med, at det ærede Medlem ligesom hans Partifæller under Valgkampagnen foran Landstingsvalget, naar jeg mødte demovre i Jylland, begyndte at tale om A.P. Bernstorff og det, han foretog sig i 1797. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde om det i Bjerlingbro, at det undrer mig ikke, at dette Parti ogsaa paa det Punkt er halvandet Hundrede Aar bagefter.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Starcke har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Den højtærede Finansminister vilde gerne vide, om jeg kunde paapege nogle bestemte Tilfælde. Den højtærede Finansminister ved, at det meget sjældent lader sig gøre at dokumen-

tere den Slags Indflydelser, men at det er en offentlig Hemmelighed, at der Gang paa Gang i vor Toldhistorie har virket Kræfter, som ikke virkede gennem det lovgivende Ting, men gennem Baghaandsforhandlinger med Administrationen, og det er det, jeg vil advare imod. Befolkningen spørger ofte, hvordan det kan være, at den ene Industri faar en særlig Form for Beskyttelse, medens en anden Industri ikke opnaar noget saadant, uden at det altid er nemt at se, at der foreligger en saglig, fiskal eller merkantil Begrundelse derfor, og derfor fristes man til at tro, at det er privatøkonomisk Paavirkning. Var det ikke værd at overveje, om man ikke kunde faa ført en Protokol over, hvilke Erhvervsrepræsentanter og Enkeltpersoner det er, der opsøger Embedsmændene i deres Kontorer, for hvad der foregaar under mere private og selskabelige Former unddrager sig af gode Grunde offentlig Kontrol. Jeg ønsker at understrege, at dette ikke er personlige Insinuationer, men det er en Insinuation imod selve det System, som den højtærede Finansminister oprettholder, ikke vil afvikle, men nu yderligere vil udvide.

Naar den højtærede Finansminister sagde, at vi aldrig har haft noget politisk Ansvar, er det for saa vidt rigtig. Men hvem har egentlig det? Hvordan vil den højtærede Regering kunne staa ved sit Ansvar for, hvad den laver nu? Det er jo bare et Ord, det dør med Ansvar.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Svend Nielsen: Den højtærede Finansminister og jeg er uenige om visse Ting, saa hvorfor ikke ogsaa være uenige om, hvad der er Manipulering, og hvad der ikke er Manipulering. Jeg for mit Vedkommende vil fastholde, at naar man tager Smørrabatkortene fra de gamle og fra andre mindrebemidlede og giver dem til bedrestillede Familiers Børn og først derefter indregner denne Udgift i Pristallet, saa er der Tale om en Manipulering, og det pynter ikke paa denne Manipulering, at de Folk, som man ved Foranstaltningen har gjort fattigere, bliver yderligere vanskeligt stillede, fordi Indregningen i Pristallet nu finder Sted.